

AQUAFORTS

REVISTA D'ART

■ ■ ■ ■ I HUMOR

: SURT :
CADA
QUINZE
DIES :

10 CÈNTIMS

ISAIAS
XIV

DEL CARTELL DE FIRES

—La Simfònica no vindrà, en Famadas tampoc, el Gallo encara menys: quin número serà el «clou»? Per la meva part, anunciaria una sessió de Ajuntament discutint d'òpera... I si res més no, el públic riuria!

INCULTURA

AP al tard, quan la claror morenta de la tarde era més transparent i dolça, abandonàrem amb recança la Catedral: mil vibracions lluminoses colorien l'adormida plaça, contrastant amb la religiosa penombra viscuda sota les voltes del gran temple.

Recullidament, sense parlar-nos apenes, ens encaminàrem insegurs cap a Sant Pere, la vella església, casa de Déu i estoitx d'Art alhora; i ens hi portava tant com la simpatia a l'edifici la fonda admiració per unes obres en altres temps fruides, quan les varem conèixer deixant-nos inesborrable record. Tremolosos passàrem la porta i aixís mateix varem donar els primers passos; a no tardar ens trovàvem en el reduït saló, enfront d'aquelles obres a qui devíem de temps sensacions d'art supremes.

* * *

Girona té entre altres moltes, la sort de posseir un tresor pot-ser desconegut per més de quatre gironins: i'm refereixo a algunes de les obres esculptòriques primeres creades pel geni d'en Clarà.

Són les primeres obres d'un artista, documents preciosos per l'admirador estudiós que sent el gran plaer d'esbrinar amb sos detalls més ínfims el rosari de la vida de tots aquells que admira.

I la fusió de les grans qualitats, del geni a voltes, amb els errors d'una obra que per ésser novella és incompleta, mes filla com és d'una il·lusió, que no pas d'una veritat que la sostingui, té un encant inesplicable, incomprés per tots aquells que no coneixen les angúnies doloroses que forçosament ha de sofrir tot aquell poc iniciat que crear intenta.

El *Crist* i l'*Extassis*, les dues soperbes escultures d'en Clarà que'l Museu de Girona guarda, participen una petita part d'aquest principi: són el graó anterior (que ni'ls genis burlen) per ont passar ans d'arribar a crear obres definitives. La primera de les obres anomenades és d'una força extraordinària i d'un pregón sentiment. D'una maravellosa bellesa, tota vessant d'exquísida gracia femenina, la segona. No pretenc, ni

sabria jo, per altra part, entrant en doctrines estètiques, analitzar fredament el valor intrínsec d'aitals obres; l'impressió nostra és massa forta i massa fonda per entretenir-nos en esmicolaments estèrils. Absorts, varem contemplar-les llarga estona fent reviure el record dolcíssim que'n guardàvem. L'esperit nostre va remontar-se fins allí ont poden conduir les emocions puríssimes de les grans obres d'art.

* * *

Girona és un recó hermosíssim ont cada pedra és un poema que parla de velluria. Al seu redós puja una joventut ardida i entusiasta que es preocupa seriament de l'art i l'intel·lecte: però també—i és trist confessar-ho—hi hà un gran nombre de gent ja mig caduca que és grollera i inculta. No heu de conèixer res ni ningú per adonar-vos-en; passejeu pels seus carrers més típics, per les seves reconades més poètiques i ne veureu mostres desgraciadament massa palpables. Es que l'afany de modernitzar fins aquí ha arribat, imposant-se.

I no és això sol; als atentats d'obra segueixen els pot-ser més punyents de paraula. Per parlar-vos d'un dels més recents he arribat fins aquí.

En la nostra devota visita al Museu que jo us parlava, varen escriuir-me les apreciacions més barroeres llençades per uns senyors que a jutjar per les seves vestidures evocadores de respecte, haurien de ser símbol més que d'incultura, d'erudició i sabiesa. Les seves frases ferien directament al nostre escultor Clarà. Al sentir-les una alenada de vergonya enrogí els nostres rostres.

Figureu-vos lo més baix, vil i mesquí per qualificar les altíssimes obres al·ludides i coneixereu els termes justos que no gosaria escriure.

¿Es això ignorancia o mala fe? Sia com se vulgui, és vergonyós que'ls atropells com aquest se reproduixin sovint aquí o allà i en una o altra forma. I lo que és més trist encara, es que d'aquestos senyors a vegades incapacitats o funestos, depengui l'Art que amb el seu impuls podria nèixer o quan menys amb la seva cultura podria conservar-se lliure de notes de mal gust, afegidures i retocs absurdes.

A vosaltres, joves amics, que formeu els AIGUA-FORTS, vos demano persevereu la tasca em-

presa, únic medi d'acabar amb els afronts de aquesta mena. De vosaltres depèn un avenir gloriós per la ciutat que tant sabeu estimar. Sou els cridats per la seva redempció, els únics que podeu convertir la Girona d'avui en la Girona nova que somnieu.

Des de les vostres planes, protesto jo dels baixos judicis (doblement indignes per ser qui eren els qui els pronunciaven) inferits recentment a un dels dos més grans estatuaires d'Espanya i tots dos orgull de la nostra terra. I vos demano al mateix temps que a la meua protesta hi afegiu la vostra tan forta com la vostra joventut, els vostres ideals i els vostres entusiasmes.

E. M. G.

Barcelona, 20-8-14.

LA NOIA PRESUMIDA

ARRIBÀ el temps de les festes, l'estiu, i començaren els carrers a ésser engalanats. La noia presumida sentia tant gran goig de viure a sota aquells papers i canyes i banderetes i fanals a la veneciana!

Vingué per fi la festa del seu carrer, i ella, bonica i xamosa i alegre i amabilíssima, fou invitada a ésser paborde. No podeu figurar-vos l'alegria que tingué la nostra heroïna al dir-li la nova; mes, de sobte, es repensà i demanà uns dies, dos, per a donar la contesta.

Ella tenia por que siguent paborde el seu prestigi en vingués a *menos*, ella tenia por que'l jove, el seu company paborde no fos del seu grat, ella temia l'haver d'anar a l'un i a l'altre a demanar els deu cèntims del número, i lo que més l'espantava era la crítica de les companyes. En canvi ella volia ésser paborde per a poguer anar a la processó acompanyada d'aquell pas doble, ella desitjava esser-ne per a poguer enraonar amb aquell i aquell altre, sens cap classe de timidesa, ella esperava amb impaciència aquell ball, aquella *feixina*, aquelles *juergas*.

Anà a casa seva, ho digué a la família i convinqueren, contra el pensar de la seva germana—perquè ella també volia esser-ne—en que acceptaria, amb la condició precisa de que volia per company a tal jove

El dia mateix aquell, previ la condició imposada per ella, acceptà l'ésser paborde. Ja veieu que la noia presumida en tenia ganes d'esser-ne quan ni tant sols esperà el dia per ella fixat. Ja tenim, doncs,

resolt els escrúpols i ja tenim a la noia presumida, paborde del carrer de...

***

Al sent l'endemà, la primera feina que feu, sigué anar a la calaixera, treure una per una les peces de roba i es molestà. No n'hi havia cap de prou bonica, de prou elegant, per a vestir-se en aquells dies. Demanà al seu pare per fer-se'n un de pocs diners i el seu pare al veure-la tant hermosa, amb aquells ulls deliciosos, no pogué excusar-se, no tingué un *no*.

La noia presumida seria paborde i portaria un trajo nou. Havía tingut un èxit. Com se la mirarien!

***

Erem a l'estiu, i ja sabeu que'ls dies naixen clars i el cel és sempre blau i s'hi hà alguns núvols, és per a donar li boniquesa i armoniositat. I aquell dia sigué més que clar, tot per donar una triomfal diada a la noia presumida. Sigueren uns dies de goig per ella: sentí la sensació de caminar al ritme d'un pas-doble, estrenà trajo, tenia *aquell* paborde, anà a vendre números i el clavari estava satisfet perquè'ls encants d'ella es transformaven en pileres de monedes..

En el ball tot era per ella, es divertí molt, molt, i conteu que de tant dançar, de tant disfrutar, no pogué resistir fins a l'últim vals.

A l'endemà anà a la feixina; tot crits, tot bullanga, tot alegria. El xampany alegrà a la noia presumida i no feia cas ni tant sols de les paraules, que'ls joves deien, de doble sentit i que'l dia avants l'haveren fet enrogir. Per fi de festa unes fotografies; amb elles tindria al jove *aquell* per a posar-lo junt amb els seus retrats. Tindria un record!

Acabà la festa que deixà dues coses: l'una, una irritació de *garganta*, i l'altra, el *novio*. Aquell jove s'havía declarat i ella l'estimava.

Vet-aquí com la noia presumida disfrutà, sigué envejada i criticada alhora, estrenà trajo i agafà un *novio*.

Però, després, feu el senyal de la creu. No seria mai més paborde. Estava aniquilada!

STIL

POTINS

DEMATÍ i tarde, tarde i nit, els veureu junts, ja a aquí, ja a allà, donant-se unes mirades més que fogoses.

Sembla que l'un sugestioní a l'altre i es compenetrin els dos en una mateixa idea i que tots dos pensin igual i lo mateix.

Alguna que altra volta, vivint en plena idealitat,

els havereu vist agafats de les mans com buscant una íntima penetració de sentiments...

Però, en tot i això, l'altre dia i al mig d'un carrer, per cert ben cèntric, el carter donà una lletra a ell mentre els dos anaven junts.

Ja suposareu l'interés d'ella en llegir i saber el contingut d'aquella carta i l'interés d'ell en tot lo contrari; per no acabar malament ell li va donar, dient-li:

—Té dona, no veus que és de la meva cosina, la Carmeta!

Efectivament, la firma era allí estampada: Carmen. Ella no la llegí i ell feu un gest de satisfacció; l'havia enganyada.

Anà ella a casa seva i—oh, casualitat!—una carta l'esperava.

D'un cosí? preguntareu.

No senyors, d'un altre *novio*.

I els dos tant contents mirant se fit a fit i dient-se paraules malindroses i enganyant-se mutuament.

Es allò que *pecat amagat és mig perdonat*.
I després diràn de les dones!

PASSATS uns mesos de veraneix la tornem tenir entre nosaltres, amb els mateixos ulls petits i vius amb la mateixa rialleta i igualment endolada. Ara, la seva aparició ha encés més el foc de l'amor del seu admirador i tornarem a veure aquelles passejades amunt i avall de l'acera del carrer de Progrés, entrant i sortint d'aquella escaleta ont habita el procurador de més gros mustatxo.

El sol que en l'hora precisa hi bat sanitalment, torrarà més si cab el ja del tot torrat *pretendiente*, per lo que demanem a ella que tingui compassió i que no n'abusi tant de la bondat del jove.

I mentres tant, saludem-la a la Pepit!

VIU a Barcelona i de tant en tant s'arriba fins al poble a veure la família. Arriba el dissabte i après de sopar va al cine, però s'hi avorreix perquè ja ho ha vist a Barcelona.

El diumenge, sortint de missa de dotze, rasseja Sota les Voltes amb els guants a mig posar, fumant *cigarretes* emboquillades i mirant a les noies amb aire de *te perdono*.

Troba als amics (pobres *provincianos*) i els parla de les seves amistats amb la Goya i la *Escribano* i la *Meller*... Després cantironeja l'últim *couplet* de moda; fa xistes verds; quan passa una nena li tira algún *requiebro*; i després els diu que a Girona tots som uns agrícols i que havem de fer-nos retratar (l'últim xiste barceloní).

Després, el dilluns, agafa el tren i qui sab si explica les conquestes que ha fet en els pocs moments d'estar al costat nostre...

Que tot podria ben ésser!

LA NOVA s'escampà per la ciutat amb tota la velocitat d'una nova sensacional, i corria de boca en boca en veu baixa, amb misteri de secret.

Nosaltres la varem acullir amb reserves: era massa important per a creure-la barrocament. *Consumatum est* diem ara: se tracta d'una baixa ben sensible per a la Junta Directiva d'«El Club de los Solteros».

Una bella palafollenca, ha hipotecat formalment el cor d'un *ex-secretari* d'uns *Jocs Florals* qui dóna conferències

EL NOSTRE GOVERNADOR

sobre Mancomunitats, ex-solter recalcitrant qui semblava invulnerable als trets de l'amor. Nosaltres extranyavem les seves freqüents sortides de Girona, però ara diem com en les comèdies: *ahora lo comprendo todo!*

Donem el pèsam a sos ex companys de societat i felicitem ben coralment a l'*interfecto*, desitjant-li una bona lluna de mel.

I amb aquesta, avui ja van dos.

TOTA ella n'és flexible com una espiga de blat, i en les trenes de sa abundosa caballera, l'or s'hi és fos. L'esguard de sos blavosos ulls n'és ric en benevolença; qui té la sort de copçar-ne solzament una espurna, sent l'alè de benhaurança omplir son cor. D'ivori sembla sa fina i blanca cara, i quan riu, qualque abella pendria per una flor sa boca vermella.

Del ritme magestuós de semblant fada se n'és corferit un trovador, qui ve de llunyanes terres per idealitzar-ne a sa anyorada i a l'ensemps gurir-ne sa folla malura.

I en les hores plàcides de la vesprada, deambulen pel nostre joliu passeig, hipnotizant-se mutuament, en tant que n'ixen de sos tendres llavis les més dolces promeses d'un amor perdurable, infinit...

Hostatges i noms? Unicament podem dir que ella s'allotja al carrer de la Força, i que junts i afegint-hi el nom de Jesús formarien una Sagrada Família.

S'hauràn acabat aquelles llargues passejades pels carrers de la nostra ciutat, fetes poc a poc, amb calma, pel bell mig del carrer, mentres la Mamà—discretíssima—buscava les acerres i passos adoquinats, i mentres ells, la simpàtica perella, discretejava subtilment amb una formalitat ben característica...

Ja no'ls veurem més, aquells hermosos col·loquis de la gentil Maria (qui es blinca gràcilment) amb el fill d'un nostre honorable regidor, poc aimant de la xerrameca.

Nosaltres volem per a ells, una felicitat ben gran i una lluna de mel ben llarga, més llarga que aquelles interminables passejades pels vells carrers de la ciutat nostra.

LES he vistes baixar de la portalada gran del carrer de Santa Eugènia i no sé si eren quatre o cinc. Eren tan jolives que la meua mirada anava indistintament de l'una a l'altra. Era tanta la seva influència sobre meu, que sugestionat per aquells cosos distingidíssims, no m'he donat compte de quantes eren.

Les he recordat d'altres temps com ens adornaven la nostra Rambla i he vist encara que havien prosperat, si és que prosperar podien, en elegància i bellesa.

AIGUA-FORTS no pot de cap de les maneres deixar passar en silenci la seva estada entre nosaltres i els

dóna una benvinguda, tot desitjant que la seva arrogància pugui per molt temps ser senyora de la nostra joventut.

SEMPRE hem estat d'acord al dir que'l jovent nostre sabia i coneixia admirablement totes les maneres del festeig i tant és aixís que no n'hi hà prou en anar al estat d'una nena tot dient-li amb els ulls lo que no sab expressar la boca, ara ademés de les lletres, postals, missives i *otras hierbas*, s'ha implantat la costum de *pelar la pava*, com en aquelles rialleres terres d'Andalusia.

Que ho digui sinó en Jaumet que's passa fins a les dues de matinada mirant enlaire pel carrer de les Ballesteries i no pas precisament mirant la lluna!

AIGUA-FORTS ... DIARI

IA 25.—Res de particular. Avui ha sigut un dia que po-

driem anomenar noucentista.

Dia 26.—Les xamoses Pérez arriben de no sabem aont; porten un cistell. Som a dissabte i a jutjar per uns núvols que surten de Rocacorba, demà serà diumenge. La Camps ha tornat de festa major.

Dia 27.—Efectivament, els núvols no menteixen; és diumenge. Són molts els gironins que puguen a les crestes dels Angels; amb ells hi hà l'espantarrant Lola Verdager, la Nuria Lloveres i la Mercè Alemany. La blonda Maria del carrer de l'Albareda va a festa a Besalú.

Dia 28.—Un pagès ensopega a l'escaló de can Norat i maleieix els ossos al qui en tingui la culpa. Marxa el doctor Furest; hi hà qui diu que ara a Barcelona s'hi respirarà.

Dia 29.—Sant Miquel i festa a Palau. Totes les modistes hi són. Visca! crida el nostre director. En Montaña ens convida a veure... les castanyeres del davant. Sardanes a la plaça del Vi i Rambla. Donya Carmen Auguet i les seves deixebles van als Angels; diu que feren comèdia, i fins representaren *El hgado de una madre*.

Dia 30.—Fi de més; un servidor de vostés ha cobrat i es anat a fer la cervesa a can Negre. L'Ajuntament no celebra sessió, per lo que hi guanyaràn els ciutadans.

Dia 1.—Gran obertura de curs a l'Institut i Normal; durant l'acte la banda d'Assia ha tocat l'obertura del "Tannhäuser". Avui és dia d'obertures: un home ha caigut i s'ha obert el cap Veiem en el nostre boulevard a les elegants Matas. En Tharrats s'ha sentit flamenc i ha cridat un *olé!* a la plaça del Vi. Gran desilusió entre les nostres divines per la mort de Max Linder.

Dia 2.—L'Ajuntament fa la *pasterada* més gran de la temporada; si segueix per aquest camí s'acreditarà de bon pasticer. En Vives de Sant Feliu té

gran afició a les plantes oloroses i en predilecció la *Marla Lluisa*.

Dia 3.—Arriba el nostre company *Carlitos* amb gran satisfacció d'una dameta. En *Lucio* ja ha fet una conquesta. En Max Linder ha ressucitat.

Dia 4.—S'ha vist a la *Mercedes* en dolç col·loqui amb el seu amoret, arribat avui. En Lluís Serra s'ha fet retratar; diu que li fa mal la part esquerra *Oh corre mio!* Processó del Rosari assistint-hi unes 3 000 persones; hi hà lo bó i millor.

Dia 5.—Ha contret enllaç al Montserrat, aquell ex-secretari de Jocs Florals. L'Encarna i la Maria de l'Argenteria marxen a Barcelona. En *Lucio* fa una altra conquesta. *Suma y sigue*.

Dia 6.—Hem tingut una grata sorpresa; a taula hi hem trobat pa del dia; nosaltres que ja havíem comprat galetes! Al vespre trobem an en Pareja; porta *pardessus*. S'acostuma entre damisel·les aquest saludo: Adeu rateta! L'*extracció* del Gran-via es pas-

sseja pels carrers amb un ós autèntic; tot-hom mira la bestia de l'*extracció*. En Moner diu que sembla una rata! (però més grossa, veritat?)

Dia 7.—L'arcaldia ha multat a dos funcionaris de l'Audiencia; a l'un per tirar al carrer les *materias ya digeridas* i a l'altre perquè passejava amb *moto* pel passeig central de la Devesa. Es allò de *a la justicia prender*. Lunc a casa el senyor Governador, fraternitat entre periodistes i interessant lectura de poesies, originals de la senyoreta Gertrudis Segovia. AIGUA-FORTS agraeix l'invitació i va sentir molt el no poder assistir-hi. Mercès!

Dia 8.—Sardanes a la plaça del Vi; per primera volta en aquesta temporada hi veiem a les colossals *Fanny* i *Margarita*. Entre'ls que's fan fer la *silueta* hi veiem an en Venturita, an en Blanco de la Normal, an en Bachs.. En "Lot" estrena un pantaló de tres pessetes. I prou!

OLA

+ LES QUE'NS HAN DE FER PATIR + +

QUIN planter, Senyor Déu meu! Aquesta exclamació l'oireu a un i l'altre; a tot-hom sentireu que aquestes nenes de nou a dotze anys han de fer tronar i ploure, que de criatures aixís no'n crien totes les dides i que això és un Paradís voltat de tota classe d'arbres, amb llacs i cignes i fades i sortidors i

fonts i camins rublerts de poesia! Què ditxosos som els gironins al poguer viure al mig de tant bé de Déu! Per això AIGUA-FORTS, que està joiós d'aquest esclat de futures damisel·les, avui ofereix homenatge en aquesta nena angelical, tota hermosa, tota bellugadissa i que sens dubte, a no gaire lluny, farà anar enrenou i serà admirada per tota una joventut amadora de la Bellesa!

AIGUA-FORTS

EN una hora de gran exaltació, en un esclat d'amor a Girona i al seu comerç, en un arrebament de desprendiment, la Cambra de Comerç va acordar subvencionar el concurs de bestiar que s'ha de celebrar per les vivents fires, amb la *respectable* quantitat de 50 pesetes

500? No 50! que aquí no's tracta de ferits, ni de morts, ni de presoners i no és qüestió de posar o treure un zero.

Aquesta Cambra de Comerç ens va resultant lo que'l diputat, que no serveixen per a res.

FINS avui ens havíem cregut que'ls retols anunciadors de les cases, eren per dir lo que hi havia a dins, o allà ont vivien, si el primer o segon pis, etc.

Mes, d'avui en endavant ja no pensarem pas aixís; els retols es posen per fer trencar el cap dels vianants i es fan perquè la gent sàpiga i entengui lo que *vol* dir, no lo que diuen. Ens explicarem.

Aneu al carrer Nou i veureu: *Dentista N.º 10*. Vos creureu, segurament, al llegir això, que és el dentista que fa 10? Ca! no senyors. Aquelles lletres i números volen dir que'l dentista habita al número deu o que aquella casa és el *N.º 10*.

Camineu més i a mà dreta de la plaça del Marqués de Camps llegireu: *Despacho N.º 8*. Que també és el despatx que fa 8? No; aquest vol dir que'l despatx d'aquella casa es troba al número 8 de la mateixa plaça.

Senyors, que aviat llegir un *lletrero* serà un trencaclosques!

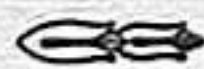

HA quedat constituïda a Girona una Junta d'iniciatives per mirar de millorar la sort dels obrers i al mateix temps per a donar a la nostra ciutat una era de pau i de treball.

Lo primer que va fer-se una volta constituïda fou enviar telegrams a uns i altres, entre ells al diputat senyor Fernández del Pozo. Aquest (no volem mentir, ens ho asseguren, nosaltres no ho sabem del cert) ni tant sols ha contestat.

Si a Jaén es porten d'aquesta manera, deixaràn enrera a La Bisbal que té aquella dita: «tant se'ls en dona...»

La veritat, això, és rifar-se al districte, als seus electors en general i als seus correligionaris en particular. I si ens hi posem, a rifar, no sé qui perdrà.

UNA volta fet aquest comentari, llegim a *La Vanguardia*, en les notes generals, que'l diputat per Girona senyor Fernández del Pozo havia tornat de nostra ciutat.

En Pozo ha estat a Girona i AIGUA-FORTS no ho ha sapigut? No pot ser, és un *canard*.

Al menys que havés desembarcat a Pedret!

EN l'obertura de curs de l'Institut, el senyor Secretari, en un discurs de mitja hora (rellotge en mà), ens feu sapiguer el nombre d'escombres que havien comprat durant l'any, lo que havien gastat en emblanquinar les classes, que havien comprat un embut (a cà'n Boix?), etc., etc. i per fi ens digué que l'aula de matemàtiques *habla sufrido una transformación radical*.

Un assistent a l'acte feu el següent comentari:

Naturalment siguent catedràtic d'aquella assignatura el senyor Lòpez, per força la transformació havia de ser *radical*.

SUPOSEM que'l nostre senyor Alcalde no marxa gaire sovint cap a Barcelona amb l'express del matí, perquè sinó, ja hauria tingut ocasió de gosar de l'incomparable *fragancia* amb que embauma els carrers i especialment el carrer Nou, una interminable corrua de carros d'hortelans que ja venen de la feina; i creiem que si ja n'hagués gosat tant solzament una vegada, ja ho hauria evitat.

Si en aquest temps passen a les sis del matí, a l'hivern deuràn passar a les vuit!

Creiem que'l senyor Alcalde hi posarà remei, perquè'l senyor Coll ademés de guapo i ben plantat i amable i d'altura, és metge; i un metge sempre concedeix gran importància a l'higiene i l'higiene no surt pas d'unes quantes samals destapades...

L'Ajuntament, demostrant que en materia d'art no li entén res i que la seva gestió ha de resultar funestíssima per lo interesada a favor de l'un i l'altre, ha donat el Teatre Principal al plec que reunia menys condicions i que oferia menys garanties.

Ja ho sab el poble gironí: l'Ajuntament segueix com en el temps de la picor, la seva marxa xorca, de favoritismes, de personalismes, i d'aquesta manera no's va enlloc. En Famades, a qui tot-hom esperava aplaudir, no'l varen volguer; a un altre plec que donava 70 funcions, tampoc; a un altre que'n donava 60, tampoc; l'han donat a qui en donava sols 34. D'això se'n diu tenir pupila i demostrar amor a Girona! I lo més monstruós, els altres donaven el 8 i 5 per cent i el plec que han acceptat dona el 4.

O nosaltres no lenim sentit comú o això és una injustícia. I consti que al dir això no volem atacar a la part que ha obtingut l'arrendament, ja que ha fet molt bé de mirar pels seus interessos i adhuc nosaltres en el seu cas, haverem fet lo mateix.

Francisco Solá

Optica i Joieria

GASA DE CONFIANÇA

RAMBLA

Marcís Martí Trayter

PROCURADOR DELS TRIBUNALS

FIGUEROLA, 17, 2n.

FARMACIA I
PERFUMEIA**La Creu - Roja**

PLAÇA DE L'OLI

Gas, Aigua,
Electricitat

Es cuida d'instalar-ne

La CASA

BOIX

Carrer de les BALLESTERIES, 17

Raimonda Creuhet Berrets de totes menes
Trajos per a nins
Corbates, elastics, &

Saló de Modes

RAMBLA, 29

Perruqueria Dalmau

INMILLORABLE CONFORT

SILLONS AMERICANS

CIUTADANS, 1, pral.

Drogueria d'en
Victor Sarquella

OBJECTES FOTOGRAFICS

Papers, Cartulines Aparells, Plaques, etc.

LA CASA MES SERIA

PROGRES, 21

Dalmáu Carles & Cía.

EDITORS

PLAÇA DE L'OLI, 1. - GIRONA

Casa Maresma

GUANTS I NOVITATS

ABEURADORS

**Confiteria
NEGRE**El rendez-vous de l'alta societat
gironinaREFRESCS : CAFÉ : LICORS : PASTES
RAMBLA**Celler Llach**

VINS

COLLITA PROPIA

VINS GENEROSOS

CIUTADANS

**Francisco
Massot**

MERCERIA

VANOS

NOVITATS

OMBREL·LES

ARGENTERIA

Cucurull

—SASTRE

ESPECIALITAT EN
TRAJOS FORMA SASTRE
PER A SENYORA

CIUTADANS, 3

Perruqueria higiènica

J. FARRÉ Pujada del
Pont de Pedra

SERVEI ESMERAT

Massatges americans

AMERICAN BARRESSOPONS - DOLSOS
REFRESCS

VINS DE MARCA

OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA, 11